

ת"ד 5187/08/16 - מדינת ישראל נגד יוסף שועה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

22 ינואר 2018

תד"א 5187-08-16 מדינת ישראל נ' שועה (עצור בפיקוח)

מ"ת 5189-08-16

בפ"ת 5192-08-16

מספר פל"א 340194/2016

לפני כבוד השופט אורן בועז

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יוסף שועה (עצור בפיקוח)

<#2#

נוכחים:

ב"כ המאשימה: מתמחה וינר משה

ב"כ הנאשם: עו"ד שלומי בר

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה בהתאם לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, נהיגה בזמן פסילה בהתאם לסעיף 67 לפקודה, נהיגה בשכרות בהתאם לסעיף 62(3), בנסיבות סעיף 64ב(א)(2), יחד עם סעיף 39 לפקודה, נהיגה בלא רשיון נהיגה בהתאם לסעיף 10 (א) לפקודה, נהיגה בלא פוליסת ביטוח תקפה, בהתאם לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, {נוסח חדש}, תש"ל-1970.

ביום 12/4/16 פסל בית המשפט את הנאשם בנוכחותו, מלנהוג למשך 6 חודשים, במסגרת תיק תתע"א 712/04/16.

עמוד 1

עובר ובסמוך ליום 6/8/16, צרך הנאשם סם מסוכן מסוג קנביס. ביום 6/8/16, סמוך לשעה

20:09, נהג הנאשם ברכב MG שמספרו 59-534-74 (להלן: "הרכב"). הנאשם נסע ברחוב וייצמן ברעננה, מכיוון מערב למזרח, וביקש לפנות דרומה, לעבר רחוב בורכוב.

אותה עת, התקדמו ברחוב וייצמן על המדרכה, ממזרח למערב, הקטינות א.ל. ות.ל. ילדות (2001) (להלן: "המתלוננות"), כאשר א.ל. מרכיבה את ת.ל. על אופניה החשמליים.

בהגיע המתלוננות לצומת ברכיבה רציפה על האופניים, חצו את מעבר החציה כאשר במופע הרמזור מופיע אור ירוק.

הנאשם פנה ימינה מרחוב וייצמן לרחוב בורכוב ופגע, על גבי מעבר החציה, עם חזית רכבו בצד האופניים החשמליים. מעוצמת הפגיעה, הוטחה אחת המתלוננות לעבר הרכב ומשם נפלה על הכביש. המתלוננת השניה הוטחה ונפלה לכביש בקדמת הרכב.

מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מרכבו ובדק את חזית הרכב. בהמשך למתואר לעיל פנה למתלוננות שהיו שרועות חבולות על הכביש ואמר "מה קרה, הכל בסדר". מששמע הנאשם שעוברת אורח מתקשרת למשטרה, החל לומר "לא משטרה, לא משטרה", נכנס לרכב, נסע לאחור לעבר רחוב וייצמן ונמלט מזרחה.

לאחר שנמלט בנסיעה, נטש הנאשם את רכבו באזור התעשייה של רעננה.

המתלוננות פונו לבית החולים באמבולנס. כתוצאה מהתאונה נגרם למתלוננת ת.ל. שבר בעצם העצה באגן. למתלוננת א.ל. נגרם שבר בעצם הפיקה, רגלה גובסה והיא עברה ניתוח לאיחוי השבר.

ביום 13/9/16 במענה לכתב האישום הודה הנאשם בנהיגה במועד ובמקום, בהיותו בלתי מורשה לנהוג וביודעו כי באותה עת היה פסול מלנהוג.

בהתייחס לפגיעה במתלוננות ועזיבת המקום הודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום לעיל. לדבריו פעלה המאשימה כלפיו בדרך של "אכיפה בררנית", מאחר והיה מקום לייחס לו עבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה, עזיבת מקום התאונה ואי השארת פרטים, במקום העבירה שיוחסה לו הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה.

בהתייחס לעבירה של נהיגה בשכרות מכח בדיקת הסמים שנעשתה לנאשם, טען הסנגור, כי קיים כשל בשרשרת העברת הדגימה למעבדה. כמו כן, הנאשם צרך את הסם רק לאחר נהיגתו באירוע ומשכך אין מקום להרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות.

לאחר שמיעתן של ראיות דחיתי את טענות הנאשם בדבר אכיפתו הבררנית בתיק נשוא כתב אישום זה והרשעתי אותו בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה באדם ונהיגה בשכרות מכח שימוש בסם מסוג קנביס, לרבות העבירות בהן הודה במסגרת תגובתו לכתב האישום (ראה, נימוקי הכרעת הדין מיום 27/2/17).

במועד מתן הכרעת הדין ביקש הסנגור המלומד לשלוח את הנאשם לתסקיר שרות מבחן בניגוד לעמדת המאשימה שסברה כי אין זה המקרה הראוי לשליחה לתסקיר מבחן בהתחשב במיהות העושה ומהות המעשים.

בסופם של טיעונים הורתי על קבלת תסקיר שרות מבחן בטרם ישמעו הטענות לעונש.

מועד הטענות לעונש נדחה פעמיים בשל בקשות שרות המבחן לבחון את השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי,

לבקשות אלו נעתרתי למרות התנגדותה של המאשימה.

בהחלטותי לבקשות שרות המבחן לדחות את מועד הדיונים פעם אחר פעם ציינתי, כי יש מקום להגיש תסקיר סופי בענינו של הנאשם. משהוגש בפני תסקיר שלישי מיום 17/12/17 ובו נתבקשה דחיה נוספת לתקופה של 4 חודשים נוספים, לא נעתרתי לבקשת הסנגור לדחות את הדיון פעם נוספת והצדדים טענו לעונש (ראה, החלטתי מיום 21/12/17).

עוד אציין, כי הנאשם לא טען מעולם ולא הונחה בפני כל ראיה כי בטרם ביצוע העבירות עבר הליך טיפולי של גמילה מסמים או היה מכור לסם המסוכן.

למרות זאת, שירות המבחן בחר לשלב את הנאשם בהליך גמילה מסמים "בבית חוסן", למרות הצהרותיו בבית המשפט ובשרות המבחן כי השימוש בסם במקרה דנן היה ספוראדי ונעשה לאחר שנהג ברכב, פגע בנערות והפקירן.

טיעוני הצדדים

המאשימה

ב"כ המאשימה המלומד, עו"ד קובי מושקוביץ, הדגיש בטיעוניו את החומרה היתרה הטמונה בעובדה כי הנאשם בחר במודע לנהוג בעודו שיכור ולסכן חיים וגוף, חרף היותו בלתי מורשה לנהוג (מעולם לא הוכשר לנהיגה) ולמרות שרק חצי שנה לפני כן נגזר דינו לעונש פסילה בפועל ולמאסר מותנה בן 4 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק דנן.

המאשימה ציינה כי עובדות כתב האישום מגלה התנהגות חמורה מצד הנאשם, מעבר לכיעור המוסרי הטבוע בעבירת ההפקרה כשלעצמה, הנאשם פגע בשתי נערות צעירות בעת שרכבו על אופניים חשמליים, גרם להם לשברים ברגליהן, עזבן כאשר הן שרועות על הכביש חבולות וכואבות, נמלט מהמקום לביתו והסתיר רכבו שלא בקרבת מגוריו.

הנאשם לא הודיע לשירותי ההצלה על דבר התאונה, לא הסגיר עצמו למשטרה למרות שהיה מודע לפגיעתו בנערות הצעירות ורק לאחר חקירה משטרתית אותר בביתו ונעצר.

הפרקליט הנכבד טען למתחמי ענישה של בין 8 חודשי מאסר ל- 40 חודשי מאסר לעבירת ההפקרה, בין מספר חודשים ל- 20 חודשי מאסר לעבירת הנהיגה בפסילה, ובין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות למאסר מאחורי סורג ובריח לעבירת השכרות.

לחילופין, טענה המאשימה למתחם כולל של 30 חודשי מאסר בפועל הכוללים את הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים חלקו בחופף וחלקו במצטבר, ופסילה בפועל מלקבל רשיון נהיגה לתקופה של 6 שנים, כתימוכין לעתירה הגישה המאשימה אסופה של פסקי דין והפנתה לפסק הדין "לברנוב" שאושר בבית המשפט המחוזי (עפ"ג 45428/03/14) שבו נדון הנאשם לעונש מאסר של 30 חודשים ו- 6 שנות פסילת רשיון נהיגה.

עוד הפנתה המאשימה לתעודות הרפואיות של הנפגעות, לחבלות שנגרמו וההליכים הניתוחיים אותן עברו, הסבל והכאב שחוו מיום התאונה ומשכך נטען כי יש מקום במסגרת גזר הדין להשית על הנאשם פיצוי כספי לטובת הנפגעות.

הוצג בפני גליון הרשעותיו הפליליות של הנאשם, גליון הרשעותיו בתעבורה הכולל גזר הדין בתיק 712/04/16 מיום 12/4/16 בו נדון הנאשם ל- 6 חודשי פסילה בפועל ומאסר מותנה של 4 חודשים.

ההגנה

הסנגור המלומד, עו"ד שלומי בר, לא חלק על כך כי מרשו פגע בנערות, הסב להם חבלות ונמלט לביתו, עם זאת נטען כי מדובר ברף הנמוך של עבירת ההפקרה, הנאשם ירד מרכבו ולאחר שבדק את מצב הנערות וראה כי מגיעים אזרחים לעזור לנפגעות, נבהל ונלחץ ועזב את מקום התאונה, בהמשך, לא עשה כל פעולה לשבש מעשיו, חזר לביתו וידוע ידע היטב כי המשטרה תגיע אליו זמן קצר לאחר מכן.

יחד עם זאת, טען, כי המתחם העונש ההולם לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר בפועל של עבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר, תוך שביקש למקם את מרשו ברף הנמוך של המתחם, משכך ראוי להטיל עליו בגין כך עונש מאסר לריצוי בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בהקשר לנסיבות נהיגתו של הנאשם כי בעקבות גירושיו מאשתו בגיל 50 נקלע הנאשם למצב נפשי קשה, עשה החלטה אומללה שעליה יצר כל חייו עלה על ההגה וקרה הגרוע מכול. אלמלא עזב הנאשם את מקום התאונה, עתירת המאשימה הייתה פחותה פי עשרות מונים, משאין חולק כי הנאשם לא נמצא אחרי התאונה.

הסנגור הדגיש בטיעונו כי הנאשם מיד שנעצר קשר עצמו למקרה ולקח אחריות מלאה על מעשיו החמורים, הביע חרטה אמיתית, ושלא כדעת המאשימה, חסך זמן שיפוטי יקר, מנע את הגעת הנפגעות לבית המשפט וחסך להן סבל מיותר וכל טענותיו התמקדו בסוגיות משפטיות שלא נדרשו בהבאת עדים או בבזבוז זמן שיפוטי לריק.

הסנגור הפנה לתסקירי שרות המבחן, להליך הטיפולי הארוך שעבר, להכרה שחילחלה במוחו של הנאשם, כי למרות טענותיו הראשוניות כי שנים רבות לא עשה שימוש בסם, עליו לעבור הליך טיפולי ארוך שאליו הוא מחויב, מבלי קשר לעונש שיוטל עליו בתיק זה.

הסנגור ציין את התמדתו של הנאשם הטיפול בבית חוסן, בדיקות השתן הנקיות שמסר, מחויבותו להליך הטיפולי שנקטע שלא באשמתו, ולנסיבותיו המשפחתיות המפורטות בתסקיר.

הסנגור טען כי ראוי במקרה דנן לחרוג ממתחם העונש ההולם ולבכר את האפיק השיקומי, שהחל בו הנאשם לפני מספר חודשים וליתן לו הזדמנות להשלימו במסגרת ענישה שתאפשר לו לעשות כן.

לענין מתחם העונש ההולם בעבירת הפקרה טען הסנגור כי המתחם מתחיל מ-8 חודשי מאסר וישנם מקרים בהם ניתן משקל בכורה לאפיק השיקומי ונגזרו על נאשמים שנסיונותיהם דומות למקרה דנן עונשי ממאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות

הסנגור הפנה למספר פסקי דין שלטעמו נסיבותיהם דומות או חמורות מהמקרה של הנאשם שהלכו במתווה השיקומי כעתירת ההגנה ונגזרו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

בנוסף ציין הסנגור, כי הנאשם היה עצור במסגרת תיק זה 3 חודשים ו-5 ימים אותם יש לנכות מהעונש שיוטל עליו וכן ציין כי הנאשם היה עצור באיזוק אלקטרוני כ-6 חודשים, תקופה ממושכת שיש ליתן לה משקל נכבד לקולא בגזירת הדין.

זאת ועוד, נטען כי אין מקום להטיל על הנאשם פיצוי כספי לטובת הנפגעות משנקבע כי אינו אחראי לקרות התאונה ובמקרים שכאלה המדינה באמצעות "**קרנית**" באה בנעליו של הנהג ומפצה את הקורבנות.

הנאשם עלה להעיד בעצמו, ביקש את סליחתם של הנפגעות, הביע צער ונטל אחריות על מעשיו. עוד ציין, כי סובל מבעיות בריאותיות, מצבו הכלכלי קשה מאד, הוא אינו מקבל קיצבה מאף גורם ממשלתי, הטיפול בבית חוסן חשוב ותורם לו וביקש כי בית המשפט לא יגזור עליו עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

תסקירי שירות המבחן

שרות המבחן הגיש שלשה תסקירים אודות הנאשם.

הנאשם בן 55, גרוש ואב לילדה בת 28. טרם מעצרו התגורר בעיר רעננה, ובמהלך השנים הופיע כזמר במקומות בילוי שונים.

הנאשם בעל עבר פלילי ולחובתו 2 הרשעות בתעבורה הכוללת מאסר מותנה שהינו בר הפעלה בתיק זה.

ביחס לשימוש בסמים תאר הנאשם כי ניהל אורח חיים התמכורתי עד לגיל 37 ובעקבות שימשו יתר בסם, עבר טיפול גמילה עצמי מסמים ועד לביצוע העבירה שמר על נקיין משימוש בסם.

עוד תיאר הנאשם כי סובל מבעיות בריאות קשות אך לא הציג מסמכים.

שרות המבחן בחר לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בבית חוסן בתחילה בעיר טבריה ובהמשך לאחר ביטול מעצר הבית בעיר טבריה השתלב הנאשם בבית חוסן בעיר נתניה.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, סיפר הנאשם כי עזיבתו את מקום התאונה נבע בשל לחץ וחרדה ובשל תחושות מצוקה שחש, לדבריו השימוש בסם היה אקראי ובוצע לאחר התאונה כשפגש בשכן שעישן סם מסוג קאנביס ולקח ממנה סיגריה לשימוש העצמי.

שרות המבחן ציין כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, ביטא חרטה ותובנה לגבי חומרת המעשים, הנאשם שולב בהליך טיפולי בבית חוסן, מסר בדיקות שתן נקיין והשתתף במפגשים פרטניים.

שרות המבחן סבר כי למרות הצהרותיו החוזרות ונשנות של הנאשם כי אינו משתמש בסמים, והשימוש היה מקרי לאחר התאונה, כי הנאשם נזקק לטיפול ויש מקום לשלבו בהליך טיפולי רגשי, על מנת שיוכל לפתח יכולת לערוך שינוי בחייו ולהשתקם, מבלי טיפול מתאים יש חשש להישנות העבירות.

דין והכרעה

בתי המשפט קבעו לא פעם, כי עבירה של הפקרה אחרי פגיעה עוטה כסות של חרפה על מבצעה, המצביעה על אישיות בלתי מוסרית של מבצעה.

קביעת מתחם העונש ההולם

בפרשה שבפני, אנו עוסקים במדרג האמצעי של עבירת ההפקרה, דהיינו עבירה בניגוד לסעיף 64א (ב) בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - בפקודה) לצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר.

עמוד 5

המחוקק הציב את עבירת ההפקרה בראש מדרג חומרת עבירות התנועה ולמעשה אין עבירה חמורה ממנה ככל שהדבר קשור לעבירות תעבורה.

לפי פסיקת בית המשפט העליון תכליתה של עבירת ההפקרה היא להגן על שלושה ערכים חברתיים: הראשון והעיקרי הוא מתן עזרה רפואית לנפגעי תאונות דרכים; השני הוא מניעת הימלטותם של אשמים; השלישי הקלת פעולתם של גורמי אכיפת החוק (ע"פ 9628/09 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)). התיקון לחוק במסגרתו שונה נוסח סעיף 64א לפקודה עולה בקנה אחד עם הכללת תכליות המשנה לצד התכלית הרפואית העיקרית.

הדין מחייב נהג שהיה מעורב בתאונה, בין אם הוא אחראי לה ובין שאיננו אחראי לה, לעצור במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה, להושיט עזרה ולהזעיק עזרה במקום שבו נחוצה עזרה כזאת. תכלית האיסור היא, אם כן, כפולה ואף משולשת. בראשונה הושטת עזרה לשם הצלת חיי אדם או לשם קידום הטיפול הרפואי בו. בשנייה, סיוע לחקירת התאונה כדי לאפשר אכיפת החוק. בשלישית, ביטוי לסולם ערכים מוסרי המוציא מגדריו אדם הפוגע בזולתו, עוזב את הנפגע, מפקיר אותו לסבלו והולך לדרכו ולעיסוקו כאילו לא אירע דבר [ע"פ 8349/12 **גראב נ' מ"י** (פורסם בנבו); ע"פ 1977/05 **גולה נ' מ"י** (פורסם בנבו); ע"פ 5000/08 **סומך נ' מ"י** (פורסם בנבו); ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מ"י** (פורסם בנבו); ע"פ 9628/09 **שרעבי נ' מ"י** (פורסם בנבו)].

עבירת ההפקרה נתפסת כעבירה חמורה מאד המעידה על שפל ערכי-מוסרי בצד הכשלת גורמי החקירה בכוונת מכוון כדי להימלט מן הדין [ע"פ 7878/12 **ארגוב נ' מ"י** (פורסם בנבו) והפסיקה הנזכרת שם]. באחרונה יחסית, במסגרת תיקון לפקודת התעבורה ראה המחוקק להעלות את הרף העליון של העונש בגין עברה זו.

ברע"פ 3626/01 "ויצמן נ' מ"י", ציין כב' השופט חשין:

"מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומר הדין".

בע"פ 5867/09 **"קרביאשוילי נ' מ"י"**, הבהיר ביהמ"ש העליון את החומרה היתרה הנובעת מעבירת ההפקרה:

"עבירת ההפקרה היא מין העבירות הקשות עלי ספר החוקים בפן המוסרי המאפיין אותה. מקורה בערך המוגן המעגן בתחומי המשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי הנשען על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת תפיסה המחייבת אדם להושיט עזרה לזולתו המצוי בסכנה, ולהצילו ככל שידו מגעת... מעשה הפקרה פוגע בגרעין הסולידריות החברתי והאישית המקיים חיי חברה תקינים... בצד הערך של הבטחת מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על ידי נהג שהיה מעורב בתאונה, כדי להגן על חייו ושלומו הגופני של הנפגע, נועדה עבירת ההפקרה למנוע מנהג המעורב בתאונה מלחמוק מאחריות, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה, ומי אחראי לה..."

ברע"פ 3626/01 "שלומי וייצמן ושני אחרים נ' מדינת ישראל" נקבע:

"עבירה של הפקרה אחרי פגיעה - אמרנו זאת כבר- עבירה קשה ומכוערת היא. כולנו ידענו מה נזק יכול שיגרם לאדם בתאונות מכוניות - ...והנה מוצאים אנו את הנוהג ברכב שהיה מעורב בתאונה נס על נפשו ומותיר את הנפגע מאחורי מתפתל בייסוריו ואין מושיע. מעשהו זה של הנוהג הבורח, פוגע בשורשי

הסולידאריות החברתית והאישית המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחתו של הנהג מהמקום היא מעשה אנטי - חברתי ואנטי - מוסרי מובהק וראוי כי יענש בכל חומרת הדין...

בע"פ 1825/14 סרחאן נ' מדינת ישראל, במסגרת הסדר טיעון בו הורשע הנאשם בהפקרה אחרי פגיעה וגרימת חבלות של ממש לילדה כבת 3 נקבע מתחם עונש הולם בבית המשפט המחוזי בנוגע לרכיב המאסר בטווח שבין 6-36 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 4906/12 אגרה ווסה נ' מדינת ישראל, המערער נהג ללא רשות באופנוע של חברו, ללא רשיון נהיגה כשהוא שיכור ותחת השפעת סם מסוג חשיש, איבד שליטה על האופנוע ופגע בהולכת רגל על המדרכה, שנחבלה בראשה, ובידה ונזקקה לטיפול רפואי ותפרים. לאחר המקרה נמלט המערער מן המקום. בית המשפט המחוזי גזר את דינו ל-4 שנות מאסר בפועל וכן ענישה נלווית. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין, תוך שקבע כי מדובר בעונש שאינו חורג ממדיניות הענישה הראויה בעבירות מסוג זה.

בע"פ 8219/13 אחמד סרחאן ואח' נ' מדינת ישראל, המערער לאחר הוכחות הורשע בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה נזק לאדם, בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל, מתחם שאושר בבית המשפט העליון.

בע"פ 1902/14 מדינת ישראל נ' אדוארד נתנוב, הערער של המדינה על קולת העונש נדחה, בעניינו של נאשם בעל עבר תעבורתי מכביד **שהורשע** במסגרת הסדר טיעון בגין עבירות של הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה בשכרות, מסירת ידיעה כוזבת ונהיגה ללא רשיון נהיגה תקף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 12 חודשי מאסר ל-48 חודשים ודן את הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. במסגרת הערעור ובהסכמת הנאשם נפסל לנהוג לצמיתות.

(מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת נהיגה בפסילה)

בע"פ 4372/98 - מחוזי ת"א - קבע כב' השופט מודריק

"בעיקרון ניתן לראות בעונש פסילת רישיון נהיגה רכיב מרכזי בענישת עברייני תעבורה, מחמת האפקטיביות של צורת ענישה זו. עם זאת לגבי מי שנפסל מלנהוג, ונמצא נוהג בזמן פסילה, מתבקש עונש ממשי אחר, שהרי עונש הפסילה נכשל".

ברע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), ציינה השופטת פרוקצ'יה, כי

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת חובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט".

רע"פ 2221/11 הראל נ' מדינת ישראל (לא פורסם)

"במובן הרחב, על בית משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור

הרחב".

ברע"פ 7612/13, שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18/3/14), ציין כב' השופט שהם

"לא אחת בעבר, אישר בית משפט זה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות ממושכות על מורשעים בעבירה שעניינן נהיגה תחת פסילה, בעיקר כאשר מדובר בבעלי עבר פלילי ותעבורתי מכביד".

ברע"פ 321/14 חלאד סלאמה, אושר עונש מאסר של 36 חודשים הכוללים הפעלת מע"ת של 12 חודשים בעבירות של נהיגה בפסילה, ללא רשיון נהיגה תקף וביטוח.

מתחם העונש ההולם

בהתחשב במכלול השיקולים אשר פורטו לעיל, הנני סבור כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות בן הורשע הנאשם נע בין 12 חודשי מאסר ל-4 שנות מאסר בפועל, לצד פסילת רשיון נהיגה למשך שנים ארוכות.

גזירת העונש המתאים לנאשם

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

כפי שציינתי, הנאשם בחר במודע לנהוג בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, בהיותו בזמן פסילה, לנהוג בעודו שיכור לאחר שהשתמש בסם ולסכן חיים וגוף, וגרם במעשיו לנזק כבד לשתי נערות בגיל תיכון ולמשפחותיהם, למרבה המזל לא קיפחו הנערות את חיהן בשל נהיגתו של הנאשם פורעת כל חוק ומשוללת כל רסן.

אין לשכוח מעשיו החמורים של הנאשם, הינם פרי החלטתו הנשלטת והמודעת לנהוג חרף מאסר מותנה "המרחף כחרב מעל ראשו".

בגזירת העונש המתאים לנאשם, מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הפגיעה של העונש בנאשם, מובן הדבר כי הטלת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה יפגע באורח חייו, במשפחתו ובהליך הטיפול אותו עובר.

מדובר בנאשם בעל עבר פלילי הכולל 9 הרשעות קודמות בעבירות סמים ורכוש, נתתי דעתי לקולא כי הרשעתו האחרונה משנת 2012 על עבירה של שימוש בסם לצריכה עצמית משנת 2010.

יש בהחלט הצדקה לקחת, במכלול השיקולים לקולא את מעצרו של הנאשם בתנאים קשים מאחורי סורג ובריה לתקופה של 3 חודשים ו-5 ימים והיותו במעצר באיזוק אלקטרוני תקופה של 6 חודשים.

לחומרה תישקל העובדה כי הנאשם ביצע את עבירות נשוא כתב האישום כשעונש מאסר מותנה בן 4 חודשים תלוי ועומד כנגדו בגין ביצוע עבירה דומה של נהיגה בהיות בלתי מורשה לנהוג.

עבירה של הפקרה אחרי פגיעה עוטה כסות של חרפה על מבצעה, המצביעה על אישיות בלתי מוסרית לכאורה, לא נוכל לדעת לעולם, אלמלא איתורו של הנאשם על ידי המשטרה, האם היה מסגיר עצמו לגורמי החקירה.

בהתייחס לבקשת הדחיה בפעם השלישית של שירות המבחן אליה לא נעתרתי; נתתי דעתי לתוכנם של תסקירי שירות המבחן והליך הטיפול אותו עבר הנאשם מספר חודשים בבית חוסן, נטילת האחריות, הבעת החרטה והצער שחש על הפגיעה בנערות. עם זאת, יש מקום לגזור את הדין בתיק כה חמור קרוב ככל האפשר למועד הרשעת הנאשם.

עיינתי חזור ועיין בתוכנם של תסקירי שירות המבחן ולא מצאתי כל טעם מוצדק לאפשר דחיית הדיון לחודשים ארוכים חזור ודחה לשם שילובו של הנאשם בהליך "טיפול רגשי" אליו נזקק.

אין המדובר בעבירות שביצע הנאשם על רקע התמכרותו לסמים, פעם אחר פעם הצהיר הנאשם גם בפני שירות המבחן, כי נגמל מסמים לפני שנים רבות והשימוש בסם היה אקראי וחרגי ובוצע לאחר התאונה.

חומרת מעשיו של הנאשם והאינטרס הציבורי אינם מאפשרים להיעתר לבקשה שכזו. שיקוליו של שירות המבחן אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט מאחר ובית המשפט מופקד על הראייה הכוללת ועליו לשקול ולאזן בין שיקולים רבים ומגוונים, ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין לשיקול ההלימה מעמד בכורה לצד שיקולי שיקומו של הנאשם:

"...**בית המשפט מופקד על השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע ...**" } ראה, רע"פ **7389/13 טייטלבוואם** (17/12/13), רע"פ **5212/13 שמעון** (29/8/13).

העונש המקסימלי שקבע המחוקק בצד עבירה של הפקרה לאחר פגיעה הוא 7 שנות מאסר, יש בו כדי לבטא את החומרה הרבה מבחינת טיב העבירה ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי.

גם הפסיקה ראתה במשקפים מחמירות אלה את התיקון לחוק, תוך הטעמת הכשל המוסרי שבהפקרה; ראה **ע"פ 2706/13 קרני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), פסק הדין של השופט ג'ובראן: "... **הותרת אדם פגוע לאנחות היא בלתי מוסרית בכל קנה מידה אפשרי, שהשכל הישר והמצפון האנושי אינם יכולים להכיל**".

כך עולה גם מהצגת ההצעה בקריאה ראשונה בכנסת על ידי ח"כ משה מטלון וח"כ בילסקי מיוזמי החוק (דברי הכנסת, ב' בתמוז תשע"א (4/7/11), הכנסת השמונה עשרה, עמ' 23186) "... **לאחר שקרתה לך תאונה, החובה הבסיסית, האנושית, ההומנית, היהודית... היא לעצור, להתקשר ולהזעיק עזרה...**" **ללא החמרה... ללא אכיפה אמיתית, ללא ענישה... התופעה הזאת הולכת ומתגברת...**" כפי שצוטטו בע"פ **3304/14** בענינו של **סולטאן פראן ע"י כבוד השופט רובינשטיין**.

נהג הנוהג בשכרות מבלי שהוכשר לנהיגה מעולם, פוגע פגיעה קשה בנערות צעירות ומסב להם חבלות של ממש, מעיד על אטימותו וזלזולו התהומי בחיי אדם. אין המדובר בסכנה תיאורטית, עניין לנו בסכנה קרובה ומוחשית. סכנה ממשית לחיי אדם, קיפוח חיי אדם או פציעתם בצורה קשה כזו או אחרת.

בתי המשפט מצווים להשית עונשים מחמירים על נהגים כדוגמת הנאשם, תכלית ענישת אותם נאשמים היא הרתעת הרבים.

עיינתי בפסקי הדין שהגישה ההגנה ולא מצאתי מקום להקיש מהם גזירה שווה נסיבותיהם שונות וחומרת המעשים אינה עומדת בקנה אחד עם המקרה דנן.

ביקשתי לזקוף לזכות הנאשם כל נתון ונתון שהדגישה ההגנה, נסיבותיו האישיות מצבו המשפחתי, נטילת האחריות והבעת הצער, הירתמותו להליך הטיפול בשירות המבחן ותוכנם של התסקירים, כמו כן גם מצבם של הנערות לאחר התאונה.

סוף דבר

אשר על כן, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים (בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה מיום 7/8/16 ועד ליום 20/9/16 וכן מיום 22/9/16 ועד ליום 14/11/16).
2. הנני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 4 חודשים מתיק 712/04/16 מיום 12/4/16 של בית המשפט לתעבורה בפ"ת, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר לעונש המאסר שהוטל.
3. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירה לפי סעיף 64 א' לפקודת התעבורה או נהיגה ללא רשיון נהיגה מעבר ל-24 חודשים או נהיגה בזמן פסילה.
4. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לכל סוגי הרכב לתקופה של 5 שנים מיום שחרורו מן הכלא.
5. בשל מצבו הכלכלי ועונש המאסר שנגזר עליו, הנני נמנע מלהטיל על הנאשם פיצוי וקנס כספי.
6. הנאשם יחל את ריצוי המאסר ביום 22/2/18, בו יתייצב בבית המעצר הדירים אשר בשרון עד השעה 10:00 אם יעמוד בתנאי השחרור הבאים:
7. ערבות עצמית וצד ג' שנחתמו בתיק המעצר מ"ת 5189-08-16, ישמשו כבטוחה ופקדון כספי בסך ₪ 8,000 שהופקד בתיק המ"ת ישמש גם הוא כערובה להבטחת התייצבותו של הנאשם לריצוי המאסר ביום 22/2/18.
8. ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ח,
22/01/2018 במעמד הנוכחים.
אורן בועז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא מצאתי מקום להורות על שינוי גזר הדין.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ח, 22/01/2018 במעמד הנוכחים.

אורן בועז, שופט

הוקלדעלידירחלאליעזר